

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “СИЧОВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 4773/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 жовтня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Сичов проти України”

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. Коста, Голова,
 - п. І. Кабрал Баррето,
 - п. В. Буткевич,
 - п. А. Мулароні,
 - п. Е. Фура-Сендстрьом,
 - п. Д. Йочене,
 - п. Д. Поповіч, судді
- та пан С. Нейсміт, *засупник секретаря секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 20 вересня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 4773/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України Сичовим Віктором Григоровичем (далі – заявник) 12 березня 2001 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 7 вересня 2004 року Суд визнав заяву частково прийнятною та вирішив на правити на комунікацію з Урядом скаргу, яка стосувалась невиконання рішень, винесених на користь заявника, та відсутності ефективних засобів захисту з цього приводу. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції, Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги будуть розглядатись разом.

ФАКТИ

4. Заявник народився у 1941 році та проживає у м. Горлівка, Донецької області.
5. 14 вересня 1999 року Центрально - Міський районний суд м. Горлівки стягнув з шахти ім. Леніна (державного підприємства, далі - ДП) на користь заявника 10798, 45 грн. (приблизно 1 800 Євро) заборгованості з одноразової допомоги. Рішення вступило в законну силу та було направлено на виконання до відділу державної виконавчої служби Центрально-Міського районного управління юстиції м. Горлівки (далі - відділ державної виконавчої служби) 05 жовтня 1999 року відділом державної виконавчої служби було винесено постанову про відкриття виконавчого провадження.
6. 31 жовтня 2000 року Центрально-Міський районний суд м. Горлівки, посилаючись на рішення Донецького арбітражного суду (далі – арбітражний суд) від 21 лютого 1998 року, відповідно до якого підприємство - боржник було визнане банкрутом,

зобов'язав державного виконавця направити виконавчі листи на виконання до ліквідаційної комісії підприємства - боржника. Відповідно до згаданого вище рішення арбітражного суду до складу ліквідаційної комісії входили кредитори підприємства-боржника, представники Пенсійного фонду та Фонду державного майна, Державної податкової адміністрації та представники декількох державних підприємств.

7. 17 листопада 2000 року заявник був проінформований Донецьким обласним управлінням юстиції про неможливість передачі виконавчого листа до ліквідаційної комісії, оскільки фактично, така комісія не була створена.
8. 26 січня 2001 року суддя арбітражного суду на запит заявника проінформував його про те, що не був складений ліквідаційний баланс, який мав бути складений відповідно до законодавства про банкрутство. Суд, однак, встановив, що національне законодавство не встановлює конкретного строку для цього, тому жодних санкцій за бездіяльність ліквідаційної комісії не передбачалось.
9. 8 лютого 2001 року арбітражний суд зобов'язав ліквідаційну комісію скласти ліквідаційний баланс.
10. 26 лютого 2001 року на зборах кредиторів було підтверджено той факт, що ліквідаційний баланс був складений.
11. 20 березня 2001 року арбітражний суд на запит Державного підприємства "Орден Жовтневої революції" зупинив провадження у справі про банкрутство до закінчення перевірки в порядку нагляду постанови суду від 21 грудня 1998 року.
12. 27 березня 2001 року виконавчий лист був направлений до новоствореної ліквідаційної комісії підприємства.
13. 2 липня 2001 року наглядова інстанція скасувала постанову суду від 21 грудня 1998 року та направила справу на новий розгляд.
14. 29 серпня 2001 року Господарський суд Донецької області (колишній арбітражний суд Донецької області) виніс ухвалу, якою роботу ліквідаційної комісії було продовжено та був призначений новий ліквідатор. Проте виконавчі листи були повернуті без виконання до державної виконавчої служби.
15. Державний виконавець поновив виконавче провадження у справі заявника. Неодноразово у 2001 та у 2002 році виконавець накладав арешт на майно неплатоспроможного боржника. У 2002 році заявнику частинами було виплачено загальну суму 7533,55 грн. (приблизно 1 245 грн.)
16. 28 грудня 2002 року Міністерство палива та енергетики визначило, що деякі шахти, включаючи ДП Шахту ім. Леніна були реорганізовані, а їх правонаступником було визнано ДП "Артемвугілля". Відповідно, державний виконавець вжив заходів для заміни сторони виконавчого провадження у справі заявника. Виконавче провадження було поновлене 20 травня 2003 року і державний виконавець наклав арешт на банківські рахунки ДП "Артемвугілля".
17. 29 листопада 2004 року державний виконавець виніс постанову про закінчення виконавчого провадження, оскільки рішення, винесене на користь заявника було виконане у повному обсязі. У своєму листі від 28 січня 2005 року заявник стверджував, що підприємство досі не сплатило йому 927 грн. (приблизно 155 ЄВРО).

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

1. *Закон України „Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом” від 14 травня 1992 року*

18. Відповідно до ст. 22 Закону (Закон України „Про відновлення боржника або визнання його банкрутом”, рішення про створення ліквідаційної комісії приймається господарським судом України.
 19. Відповідно до ст. 24 Закону, Господарський суд призначає ліквідатора та членів ліквідаційної комісії. Господарський суд також розглядає скарги на дії чи бездіяльність ліквідатора та членів ліквідаційної комісії та виконує інші зобов'язання, які закріплені у Законі.
 20. Ст. 25 Закону передбачає, що ліквідатор здійснює нагляд над майном підприємства-банкрута, керує ліквідаційною комісією та спрямовує діяльність ліквідаційної процедури.
 21. Відповідно до ст. 32 Закону, після завершення усіх розрахунків з кредиторами ліквідатор подає до арбітражного суду звіт та ліквідаційний баланс.
2. *Закон України” Про Державну виконавчу службу” від 24 березня 1998 року*
22. Стаття 11 Закону передбачає відповідальність державного виконавця за будь-які протизаконні дії під час виконання службових обов'язків, наприклад, компенсацію за шкоду, заподіяну під час виконання рішень. Відповідно до ст.13 Закону, дії чи бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені до вищестоящої посадової особи або до суду.
3. *Укази Президента*
23. Указом Президента від 15 грудня 1999 року було створено Міністерство палива та енергетики, яке стало правонаступником Міністерства вугільної промисловості, яке раніше було відповідальним за діяльність державних підприємств вугільної промисловості.
 24. 14 квітня 2000 року Президент своїм Указом затвердив Положення про Міністерство палива та енергетики.
 25. Відповідно до Указів від 25 травня та 6 липня 2004 року, Кабінет Міністрів України був зобов'язаний посилити свою діяльність, пов'язану з підтримкою вугільної промисловості. Наприклад, своїм Указом від 6 липня 2004 року, Президент зобов'язав Міністерство сприяти у виплаті компенсації, яка надається державою за затримку виплати заробітної плати.
4. *Постанови Кабінету Міністрів України*
26. Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів „Про управління державною власністю”, державні підприємства не мають право передавати своє майно до управління інших підприємств або приватних осіб.
 27. Відповідно до Розпорядження Кабінету Міністрів № 397-р від 19 липня 2002 року держава повинна була погашати заборгованість шахтарям з відшкодування шкоди, заподіяної їх здоров'ю в результаті нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань. Міністерство палива та енергетики виділило 10,000,000 грн. з державного бюджету для цієї мети.
 28. Відповідно до Генеральної угоди між Кабінетом Міністрів України та Всеукраїнським об'єднанням роботодавців та працівників і профспілками від 19 квітня 2004 року, держава мала вжити заходів для виплати компенсації за затримку у виплаті заробітної плати для осіб, зайнятих у вугільній промисловості до 1 листопада 2004 року.

5. *Накази Міністерства палива та енергетики*

29. Наказом № 449 від 2 серпня 2004 року Міністерство палива та енергетики реорганізувало ДП „Артемвугілля”.
30. Відповідно до Наказу № 256 Міністерства палива та енергетики, Заступник Міністра був відповідальним за управління та діяльність державних підприємств вугільної промисловості. В Міністерстві був створений для цього спеціальний департамент.
31. Відповідно до Наказу № 598 від 15 жовтня 2002 року, Міністерство палива та енергетики мало право у межах своєї компетенції вносити зміни до статуту підприємств та призначати керівників цих підприємств, так само як і інструктувати їх щодо здійснення ними окремих повноважень.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ П.1 СТ. 6 КОНВНЦІЇ

32. Заявник скаржився на невиконання рішення, Центрально-Міського районного суду м. Горлівки від 14 вересня 1999 року, винесеного на його користь. Він посилався на п.1 ст. 6 Конвенції, який передбачає таке:

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

33. Уряд не погодився з цим аргументом заявника.

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

1. Твердження заявника про те, що рішення не було виконане у повному обсязі

34. У своєму листі від 28 січня 2005 року заявник стверджував, що Держава не сплатила йому 927 грн. (приблизно 155 ЄВРО), які були присуджені йому відповідно до рішення від 14 вересня 1999 року.
35. Суд зазначає, що відповідно до документів, наданих Урядом, рішення було повністю виконане у листопаді 2004 року, коли шахта перерахувала присуджену заявнику суму на його банківський рахунок.
36. Уряд України стверджував, що аргументи заявника не підтверджуються жодними доказами. Це означає, що ця частина скарги є необґрунтованою у світлі п. 3 ст. 35 Конвенції, та має бути відхилена відповідно до п. 4 ст. 35 Конвенції.

2. Статус жертви заявника

37. Уряд наполягав на тому, що оскільки рішення від 26 квітня 2000 року було виконане національними органами у повному обсязі, заявник не може більше вважатись жертвою порушення своїх прав відповідно до п.1 ст. 6 Конвенції. Уряд також запропонував визнати заяву неприйнятною або викреслити її з реєстру справ Суду.
38. Заявник не погодився з цим.

39. Суд зазначає, що це питання вже розглядалось у попередніх справах (див. рішення у справі „Войтенко проти України” від 6 червня 2004 року, заява 18966/02, п. 35; рішення у справі „Шмалько проти України” від 20 липня 2004 року, заява № 60750/00, п. 34). У цих справах Суд встановив, що заявник може і далі вважатись жертвою стверджуваного порушення прав, гарантованих п. 1 ст. 6 Конвенції з приводу тривалого періоду, протягом якого рішення залишалось невиконаним. У зв'язку з цим, аргументи Уряду мають бути відхилені.

3. Вичерпання національних засобів захисту.

A. Доводи сторін

40. Уряд зазначав, що заявник не вичерпав національних засобів захисту, як це вимагається п.1 ст.35 Конвенції. Уряд стверджував, що заявник не оскаржував до арбітражного суду бездіяльність ліквідаційної комісії та не звертався до будь-яких національних судів зі скаргою на державного виконавця у зв'язку з невиконанням рішення, винесеного на його користь. З цього приводу Уряд надав деякі приклади справ, у яких заявники успішно оскаржували дії чи бездіяльність державного виконавця.
41. Заявник оскаржував такі аргументи Уряду, стверджуючи, що у цій конкретній ситуації він не мав ефективних національних засобів захисту. Він зазначав, що невиконання рішення, винесеного на його користь було спричинено нестачею коштів у державного підприємства та недостатнім бюджетним асигнуванням для виплати заробітних плат та інших виплат для робітників вугільної промисловості. Отже, заявник стверджував, що оскарження бездіяльності Державної виконавчої служби до національних судів було безуспішним та не ефективним.

B. Доводи Суду

42. Суд повторює, що метою п.1 ст. 35 Конвенції є існування у держави можливості виправити стверджені порушення прав на національному рівні, до того, як з цього приводу будуть скаржитись до Суду. Однак, тільки ті засоби захисту мають бути вичерпані, які є ефективними на практиці. На державу покладений обов'язок довести, що такий засіб є ефективним, і на цей час є доступний не тільки в теорії, а й на практиці (див. рішення у справі „Хохліч проти України” від 29 квітня 2003 року, заява № 41707/98, п. 149).
43. Оскільки Уряд наполягав на тому, що заявник мав оскаржити до арбітражного суду бездіяльність тих осіб, які були відповідальні за ліквідаційну процедуру підприємства, Суд зазначає, що 26 січня 2001 року суддя арбітражного суду повідомив заявника, про те, що національне законодавство не передбачає точного строку, протягом якого має бути створена ліквідаційна комісія, і так само, національним законодавством не передбачені санкції за бездіяльність ліквідаційної комісії. Суд зазначає, що ні доводи Уряду з цього приводу, ні чинне національне законодавство на той час, не надають підстав для того, щоб можна було обґрунтовано спростувати такі твердження. Уряд, надаючи приклади ефективного оскарження бездіяльності державних виконавців, не надав будь-які приклади ефективного оскарження дій чи бездіяльності ліквідаційної комісії.
44. Суд з цього приводу посилається на свою прецедентну практику, відповідно до якої, заявник позбавляється обов'язку вичерпати національні засоби захисту, якщо він/вона доведе, що такі засоби не є доступними (see. *Rudzinska v. Poland*” (dec.), no. 45223/99 7 September 1999). Таким чином, аргументи Уряду з цього приводу мають бути відхилені.

45. З того приводу, що Уряд наполягав на тому, що заявник не вичерпав національні засоби захисту, оскільки не подавав до національного суду позов про оскарження бездіяльності Державної виконавчої служби, Суд звертається до своєї прецедентної практики з цього питання (див. зазначене вище рішення у справі „Войтенко проти України”, п. п. 28-31, Шмалько проти України, див. п.п.37-39). Суд не знаходить підстав для того, щоб розрізнити цю справу від цих попередніх. Зокрема, Суд знаходить приклади, надані Урядом з національної судової практики, яка стосується помилок у роботі державного виконавця, не дивлячись на те, що у цій справі затримка у виконанні рішення була спричинена недостатністю бюджетних коштів, які мають бути виділеними для цієї мети, а не бездіяльністю державного виконавця (див. рішення у справі „Дубенко проти України” від 11 січня 2005 року, заява № 74221/01, п. п.13, 24-32 та 39).
46. Отже, Суд доходить висновку, що заявник був позбавлений можливості використати національні засоби захисту, запропонованих Урядом, що відповідає вимогам п.1 ст. 35 Конвенції.
4. *Висновки щодо прийнятності скарги заявника за п.1 ст. 6 Конвенції про захист прав і основних свобод людини*
47. Суд, у світлі доводів сторін вважає, що скарга заявника за п.1 ст. 6 Конвенції піднімає серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, вивчення яких вимагає розгляду справи по суті. Суд доходить висновку, що скарга не може бути відхилена як необгрунтована у світлі п. 3 ст. 35 Конвенції. Інших підстав для визнання скарги неприйнятною до розгляду у справі не встановлено.

В. ЩОДО СУТІ

48. Уряд зазначає, що до 29 серпня 2001 року, коли виконавчий лист був переданий з ліквідаційної комісії до Державної виконавчої служби, затримка у виконанні була спричинена бездіяльністю ліквідаційної комісії, за що держава не може бути відповідальною відповідно до Конвенції. Уряд далі зазначав, що після визначеної дати, державна виконавча служба вживала всіх необхідних заходів відповідно до національного законодавства для виконання рішення та затримка у його виконанні була в основному пов'язана з ліквідаційною комісією та правонаступником підприємства - боржника - ДП „Артемвугілля”, у якого були відсутні кошти для погашення заборгованості. Інший фактор, на думку Уряду, не може відноситись до відповідальності державної влади, не дивлячись на те, що підприємство-боржник було із державною формою власності.
49. Заявник оскаржував ці доводи.
50. Суд, по-перше наголошує на тому, що по-перше, права, передбачені п. 1 ст. 6 Конвенції були б ілюзорними, якщо національна правова система Договірних сторін допускала можливість не виконувати остаточне рішення, винесене на користь однієї зі сторін. Виконання рішення, винесене будь-яким судом, може розглядатись як складова частина „судового процесу” для виконання мети, передбаченої ст. 6 Конвенції (*Hornsby v. Greece, judgment of 19 March 1997, Reports of judgments and decisions 1997- II, p. 510, § 40*).
51. Суд прийняв до уваги аргументи, запропоновані Урядом з приводу того, що два окремі періоди мають бути відокремленими у виконавчому провадженні у справі заявника.

А. Виконання рішення до 29 серпня 2001 року

52. Суд вважає, що це є загальною підставою, коли виконавчі документи щодо стягнення заборгованості з підприємства-боржника мають виконуватись ліквідаційною комісією з того моменту, як підприємство оголошено банкрутом (що відбулося 21 грудня 1998 року). Однак, у зв'язку з бездіяльністю членів ліквідаційної комісії, призначених судом, цього зроблено не було до березня 2001 року, доки не почала діяти ліквідаційна комісія. Уряд наполягав на тому, що ліквідаційна комісія є приватною особою і таким чином, держава не може бути відповідальною за її дії чи бездіяльність.
53. Суд повторює, що відповідальність держави існує у випадку, коли порушення одного з прав і свобод, передбачених Конвенцією, викликане недотриманням державою обов'язків, закріплених у ст.1 щодо забезпечення збереження цих прав та свобод на національному рівні для кожного, хто знаходиться під їх юрисдикцією (див. *mutatis mutandis*, *Young, James and Webster v. the United Kingdom*, judgment of 13 August 1981, Series). Держава не може уникати відповідальності згідно правила *ratione personae* шляхом делегування своїх обов'язків приватним органам або особам (див. *mutatis mutandis*, *Costello-Roberts v.the United Kingdom*, judgment of 25 March 1993, Series A No. 247-C, p. 58, § 27). Обов'язки, надані Договірним сторонам за ст.1 Конвенції включають, окрім обов'язку не втручатись у гарантовані права та свободи, позитивні обов'язки вживати відповідних заходів для забезпечення дотримання таких прав та свобод у межах всієї території (див. *Z v. the United Kingdom (GC)*, No. 29392/95, § 73, ECHR 2001-V).
54. Суд не вважає за необхідне починати дискусію щодо того, чи була чи ні ліквідаційна комісія сама по собі державним органом. Достатньо зазначити, що цей спірний орган виконує певні державні функції, принаймі щодо виконання судових рішень. Суд, з цього приводу зазначає, що факт, що держава вибирає форму передачі деяких своїх повноважень, відповідно до якої державна влада здійснюється іншим органом, не може викликати сумнів щодо відповідальності держава згідно правила *ratione personae*.
55. Суд зазначає, що ситуація, коли орган, якому делеговано державою виконувати судові рішення, користується виключними повноваженнями у своїй діяльності, яка, зокрема, не є предметом будь-якого ефективного судового чи адміністративного контролю, то вона (діяльність) не є сумісною зі ст. 6 у поєднанні зі ст. 1 Протоколу 1 до Конвенції. У цій справі національне законодавство, яке формально покладає нагляд за діяльністю ліквідаційної комісії на арбітражний суд, і не забезпечує жодних санкцій за бездіяльність ліквідатора, позбавляє це положення будь-якого практичного сенсу у цій справі.
56. Суд повторює, що п. 1 ст. 6 Конвенції покладає на Договірні Сторони обов'язок організувати свою правову систему таким чином, щоб посадові особи відповідали тим вимогам, які вимагаються від них (див. *mutatis mutandis*, *Podbielski v.Poland*, judgment of 30 October 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-VIII, p. 3395, § 38). У світлі вище зазначених фактів та обставин, Суд встановлює, що майже дворічний період бездіяльності щодо виконання судового рішення було пов'язано з неспроможністю Держави створити ефективну систему виконання судових рішень, винесених проти підприємства, щодо якого порушено справу про банкрутство.

В. Період після 29 серпня 2001 року

57. Суд зазначає, що 29 серпня 2001 року виконавчий лист був переданий до Державної виконавчої служби для виконання, яке повністю було закінчено 29 листопада 2004 року, тобто після направлення заяви на комунікацію з Урядом. Суд повторює, що така ситуація вже розглядалась Судом у ряді рішень (див. серед інших рішення у справі „Ромашов проти України”, від 27 липня 2004 року, заява № 67534/01, § 43 та рішення у справі „Дубенко проти України” від 11 січня 2005 року, заява № 74221/01, § 45), де було встановлено, що заявник не може бути позбавлений права на виконання рішення, винесеного на її/його користь, що було дуже важливим для неї/нього, на підставі лише того, що у державного підприємства було складне фінансове становище. Суд не знаходить підстав для досягнення іншого висновку у цій справі.

С. Загальний висновок

58. Беручи до уваги зазначені вище аргументи, Суд вважає, що неспроможністю протягом 5 років та 2 місяців вжити необхідних заходів для виконання рішення, державні органи частково позбавили положення п.1 ст. 6 Конвенції її практичного сенсу.
59. Відповідно, це може бути підставою для визнання порушення п.1 ст. 6 Конвенції.

II. Стверджуване порушення ст.13 Конвенції

60. Заявник далі скаржився на те, що він не мав ефективних засобів захисту за його скаргю за п.1 ст.6 Конвенції. Він посилався на ст.13 Конвенції, яка гарантує таке:

„Кожен, чії права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи.”

61. Суд зазначає, що ця скарга пов’язана з тією, що розглядалась вище, і має бути також визнана прийнятною.
62. Уряд зазначав, що заявник мав можливість оскаржити бездіяльність ліквідаційної комісії до арбітражного суду та подати скаргу до національних судів з метою оскарження бездіяльності державної виконавчої служби, або вимагаючи компенсації за моральну та матеріальну шкоду.
63. Суд посилається на свої висновки з цього приводу (у п. п. 42-46 вище) у цій справі щодо аргументів Уряду, які стосуються національних засобів захисту. За цих підстав, суд доходить висновку, що заявник не мав у своєму розпорядженні ефективних засобів захисту, як це вимагається ст. 13 Конвенції, для того, щоб отримати відшкодування шкоди, спричиненою затримкою у виконанні у цій справі. Відповідно, у цій справі мало місце порушення цих положень.

IV ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

64. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпільй стороні справедливую сатисфакцію”.

A. Шкода

65. Заявник не визначав конкретної суми, коли просив компенсації за втрати, які він поніс у зв'язку з інфляцією та залишив на розгляд Суду розмір суми моральної компенсації.
66. Уряд вважав скаргу заявника невинуватою та ні чим непідтвердженою.
67. Проте об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 2 480 ЄВРО з огляду на завдану йому шкоду.

Б. Пеня

68. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника прийнятними;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 2 480 ЄВРО (одна тисяча ЄВРО) як компенсацію за матеріальну та нематеріальну шкоду, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиконання чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 11 жовтня 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

пан С. Нейсміт,
засупник секретаря Секції

Ж.-П. Коста
Голова Секції

